

ÉVKÖZI XIX. VASÁRNAP**B év**

1-4 oldal

Olv: 1Kir 19,3-8 – Ef 4,30-5,2 – Jn 6,41-51

Jézus az élet kenyere

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentbeszéd***

Kedves Testvérek!

Azzal kezdtük ezt a mai istendicsőítésünket, hogy földi kenyérből van elég. Van elég eledel, hogy az ember a földi útját járhasa, és valahová el is érjen, de ugyanakkor azt is tudjuk, gyakorta tapasztalja mindegyikünk az egyéni életében, hogy mekkora kérdések fogalmazódnak meg az élet értelmével kapcsolatban.

Ez a mai vasárnap Isten szeretetének a mélységébe akar bennünket elvezetni.

Krisztus az, aki mutatja ezt az utat életével, tanításával, példájával. És ez a Jézus azt mondja magáról, az én testem étel, az én vérem ital. Akár mondhatja az ember, hiszen a hit dolgaival tele vagyunk kétségekkel, „nem értem”, de mert Jézus mondja, hiszem. És ha innen indulunk el, akkor talán feltámad bennünk a lelki éhség, hogy annak a Jézusnak az üzenetét tanítását, de legfőképpen élete példáját úgy tekintsük, mint az örök élet kenyere, amely kenyér táplál. Nem a földi útnak a tápláléka, hanem annak az útnak az eledele, amely Úr Jézus Krisztus vezetésével az Isten szeretetének a titkába vezet el bennünket.

Ez a mai vasárnap Isten szeretetének a drámáját jeleníti meg a számunkra.

Úgy örülök, hogy ezzel a misztériummal van a Biblia is ebben az értelemben világosít fel bennünket. Az isteni szeretet drámai. Bele is halt az Isten. Hiszen Jézus abba a Szentháromságos közösségbe akar elvezetni, amely Isten szeretetének a lényege. Hiszen a Szentháromság titka arról szól, hogy a három isteni személy nem önmagának él. És ez nagyon egyszerűen, most ne a Szentháromság titkába bonyolódjunk, mert az is hittitok, hanem azzal az igazsággal szembesüljünk, hogy Isten a szeretet. És ez titok, ami egyszerűen azt jelenti, hogy aki az örök élet útját járja, az a szeretet jegyében él. Nem lehet másképp emberi életet élni. Még akkor is így van ez, hogy ha mellbe vág bennünket ez a mondat a Bibliából. Az isteni szeretetnek a drámájáról van szó.

Jézus, aki értünk lett emberré, aki a tanítónk, aki példát adott nekünk, az életével kellett fizetni azért, hogy rádőbbsen az embereket arra, hogy a szeretetben vagy belehalunk, vagy hagyjuk abba az egész keresztény életet.

Ma egy olyan helyzet van Európában, hogy a keresztény életet felmondták. Az Isten szeretetét negligálják. Emberi utakon jár a világ, és közben éhes a lelke, mert mindegyikünk szeretetre éhez, és ha innen indulunk el, akkor talán már egy kicsit érthetőbb is, amikor Jézus azt mondja, az én testem étel, az én vérem ital. Ételről meg italról van szó, ami nélkül nem tudunk élni földi életünkben. Hányszor tapasztaljuk, amikor autózunk itt Budapest utcáin, és valaki, amikor a lámpánál állunk, talán beszélni sem tud rendesen, vagy nem is biztos, hogy magyar anyanyelvű, egy táblára rá van írva, „éhes vagyok”. Vagy, ha arra gondolunk,

hányszor tapasztalom a kórházban, amikor könyörögnek az ápolók annak az idős embernek, hogy tessék enni, de hát már nincs étvágya, már nem kívánja az ételt. Bele fog halni.

Valójában, ha az isteni eledelről lemondunk, akár azért, mert úgy gondoljuk, hogy nincs rá szükségünk, jól megvagyunk nélküle, biztos, sok szempontból könnyebb nélküle élni, mert mindenki garázdálkodhat, mindenki azt mondhatja, az az igazság, ami az én igazságom, mindenki azt mondhatja, hogy az az igazság, ami nekem jó, mindent szabad, szabad ember vagyok.

Csak a szeretet ezt nem engedi meg. Mert a szeretet elkötelez.

És akkor, amikor ezzel a titokkal találkozunk, és akkor most maradjunk ennél a témánál. Az örök élet kenyerének a kérdésével egy kicsit foglalkozzunk. Akkor az ember, amikor látja a kenyeret, ami ezen az oltáron is megjelenik, igen, látom a kenyeret, kenyér, de hitem miatt már nem kenyérnek vallom, hanem Jézus testének. Hit kérdése. És akkor, amikor erről a kérdésről van szó, akkor Jézus egy sajátos módon fejezi ki a szeretetnek a lényegét, amikor azt mondja, hogy eledel az én testem, és ital az én vérem. Miről van szó? Ezekről a lényeges fogalmakról: adom. Odaadom.

Mi lenne a helye lenne ennek a fogalomnak az életünkben? És a másik fogalom: kiontom. Akkor, amikor arra gondolunk, hogy a másik ember valamire szomjazik, kiöntöm. Odaadom. Ez az odaadásnak a gesztusa. Jézus akkor, amikor ezzel a titokkal akar bennünket megismertetni, akkor azt mondja, odaadom az életemet értetek, és kiontom a véremet értetek. Az adás gesztusa. És elgondolkozunk azon, hogy az adásnak milyen üzenete van az egyéni életünkben.

Abban az időben, amikor ez a kérdés felmerült, akkor darab kenyeret meg vizet vagy bort adtak az éhezőknek, a szomjazóknak, ahogy hallottuk Illés prófétával kapcsolatosan is, de azt még majd előhozom. Mit ad az ember ma, akkor, amikor a másik szükségével találkozik.

Egyről nem feledkezhetünk el, hogy minden odaadott gesztus a másik emberrel való személyes kapcsolat kezdeményezése.

Hiszen, akinek az enyémből adok, akkor, akinek ezt odaadom, akivel kapcsolatban ezt átélem, azzal az emberrel valamilyenfajta személyes kapcsolatunk lesz. Gondoljunk az irgalmas szamaritánus történetére, akit szétverték, agyonverték szinte a rablók, megy a zsidó pap, rátekin, megy a levita, ott van, és jön Jézus az irgalmas szamaritánus képében, aki nem zsidó. Megáll. És megkérdezi: Ki volt a felebarátja a három közül? És pontosan azok, akik Jézustól kérdezték, hogy kihez van közöm az emberek közül, és akkor ők maguk adják meg a választ, miközben erre akarták Jézustól a választ megkapni. Hát Jézus bölcs tanító. Ők maguk mondják ki: Aki jót tett vele.

Minden ajándék, minden ilyen gesztus személyes kapcsolatot kezdeményez, és személyes kapcsolatot igazol, mert, ugye, mindannyian vágyakozunk személyes kapcsolatra.

Vannak is felszínes kapcsolataink, de akkor, amikor igazolni kell ezeket, akkor eltűnnek azok, akik valójában nem személyes kapcsolatra vágyakoztak, hanem az érdeküket igyekeztek volna érvényesíteni, és próbálkoztak. Aztán, mikor rájöttek arra, hogy nem jó ez, nem érdemes ezt az áldozatot folytatni, és akkor fogják a fejüket, hogy miért tettem azt is, amit tettem.

Testvérek, az élet vámszedői, az élet megrontói, az emberi érzéseinket, a legőszintébb vágyainkat rombolja le ez, amikor Jézus azt mondja: Az én testem eledel, az én vérem ital. Akkor az odaadásnak, vagyis a szeretetnek, ezért mondja az Írás, hogy az isteni szeretet megjelenése ebben a világban drámai, és a mi egymással való kapcsolatunk is drámai, mert csak azzal van személyes kapcsolatunk, akivel az odaadás gesztusa kialakítja az életnek ezt az igazi, élő és emberhez méltó terét.

Mindenki meghal, de aki a szeretet jegyében él, ha visszatekint az életére, meg nem csak akkor, hanem minden napunkban átéljük, hogy, bizony, ez csak áldozatvállalással lehetséges,

enélkül nem lehet tervezni életet, enélkül nincs életprogram, enélkül nincs perspektíva, enélkül önző, kicsinyes, emberi próbálkozások vannak, és erre nem lehet építeni. Aki egy kicsit is nyitott szemmel jár, nyitott füllel hallgat, és néha az agyát is használja, az sajátos tapasztalatokra tehet most szert a világ gondolkodásával kapcsolatosan, hogy hogyan is gondolkodnak rólunk, magyarokról, akik, mi azt mondjuk, akkor is, hogy ha nem tudjuk tökéletesen megvalósítani, de legalább megvalljuk, hogy erre épülhet, erre a szemléletre épülhet világ, élet.

Tegnap több családot látogattam meg, és az egyik családnál a legkisebb gyerek, másfél éves, vagy kicsit talán több, és ült abban az etetőszékben, jókedvű kisgyerek, és ahányszor az anyukája odament hozzá, megfogta a kezét, és az édesanyja kezét az arcocskájához szorította. Mert a gyereknek anyára meg apára van szüksége, az anyánk meg az apánk az életét adja. Olyan szép a közmondás, „Aki kenyeret ad, életet ad”. Igen, a földi útra is igaz, de mennyivel több van annak a pici gyereknek, még fel se fogja a lényegét, de már elkapja az anyukája kezét és a kis arcához szorítja, mert neki az a kéz többet jelent, mint felnőtt korunkban, amire gondolunk, egymással való kapcsolatunkban.

Testvérek, Jézus, amikor azt valljuk, hogy „Íme, hitünk szent titka”, akkor nem a hitünket akarja próbálgatni, és nem a hitünk miatt vallat bennünket, hanem pontosan erre kell válaszolni, hogy az az élet, amit Jézus hozott ide, az az élet, ami az ember Isten elgondolta élete, kell-e nekünk, mert ez az örök élet útja.

Az igazi életút, az örökké érvényes életnek az útja. Ez a mai vasárnap, amikor azt mondjuk, hogy Jézus az örök élet kenyeré, akkor ezt a fajta gondolkodásunkat, ezt a fajta életszemléletünket élteti, táplálja. És amikor azt mondja, vegyétek és egyétek, ez a testem, vérem, az ital a számotokra, akkor valamiképpen ezt az igazságot kell nekünk átélni, ami éltető, hogy áldozat szellemében, életünk elajándékozásának a gazdagságában éltetjük egymást.

Kedves jó testvérek, ezen kell elgondolkodni.

Illést még említettem, csak egy szóval, mert ezzel talán kereknek is mondható, amit akartam Isten felől üzeni ennek a kedves néhány embernek, akik itt vagytok. Ugye, Illés, az egyistenhitnek a prófétája, Izraelben különböző hamis próféták meg sokistenhitet valló, hamis közösségek voltak, és Illés próféta az egyistenhitnek, egyébként az egyistenhit pontosan az isteni szeretetbe vetett hit. De hát most nincs idő arra, hogy ezt részletesebben kifejtsem, és amikor egy próbatétel volt, hogy bizonyítsák be a Baál papok, hogy az ő isteneik erősek, és bizonyítsa be Illés az egyetlen Istenének a szeretetét, erejét, hát meg se kellett mozdulnia,

csak Isten felé fordulni. Azok pedig valami orgiát csaptak, hogy az isteneiket valamiképpen szólásra bírják, aztán meghaltak.

De Illésnek menekülni kellett, mert annak az Izráelnek egy gyalázatos asszonya, Jezabel, aki felkarolta az egyistenhitű Izraelben ezeket a hamis prófétákat, ez a gyalázatos Jezabel, ez Illés életére tört, és Illés is azt mondta: „Belefáradtam a küzdelembe. A hitem visz, de elég volt, Uram, vedd el a lelkemet. Haljak inkább már meg”. És akkor, hallottuk a történetet, jön az Isten angyala, „Egyél, igyál”. Ő meghalni akart, nem enni meg inni. Azt mondja, egyél, igyál, mert menned kell tovább az úton, mert neked dolgod van a hitre hivatkozva. Ez a földi út kenyere.

És Jézus mindegyikünknek mondja, akiknek néha elégünk van mindenből, és különösen, amikor azt látjuk, hogy milyen más arculata formálódik az emberi világnak, Istenem, legyen már vége! Sokan bele is halunk. A szó szoros értelmében is, ***de Jézus az örök életre vezető kapcsolatát ajánlja, az életét adja, mint ételt, a tanítását adja, mint ételt, a példáját adja, mint ételt, és ha vele megyünk az úton, akkor ez a táplálék, ami a Krisztus második megtestesülése, megtestesült először és megszületett Betlehemben, ez a második megtestesülése amikor Jézus beletestesül ebbe a picinyke kenyérbe, ami az örök élet kenyere.***

Testvérek, hit kérdése. Aki hisz, az nemcsak üdvözülni, hanem már most az üdvösség felé menetel, és értelmes életet él, a világ javára, egymás örömére, és legfőképpen a maga boldogságára.

+ A M E N +